

Arrest

nr. 80 210 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen op 30 juni 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Mevrouw H.S. van Turkse nationaliteit, dient op 25 oktober 2002 bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Zij wenst zich bij haar vader te voegen, die is gehuwd met een Belgische onderdaan en op basis van dit huwelijk een verblijfsrecht heeft verkregen.

Dit visum wordt toegestaan en H.S. komt op 7 februari 2004 België binnen. Zij wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 maart 2006 dient H.S. een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

Op 18 juli 2006 treedt verzoeker in Turkije in het huwelijk met H.S.

Op 25 september 2006 wordt aan H.S. een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd.

Op 9 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Deze aanvraag wordt ingewilligd en verzoeker komt België binnen.

Op 14 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2008 wordt het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Het huwelijk van de vader van H.S, verzoekers echtgenote, wordt vernietigd wegens schijnhuwelijk.

Op 22 december 2008 wordt beslist het verblijfsrecht van verzoeker, zijn echtgenote en hun kind in te trekken.

Op 30 december 2008 wordt aan verzoeker en aan zijn echtgenote bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat het verblijfsrecht van hun (schoon)vader werd ingetrokken gezien zijn huwelijk op grond waarvan bij de vestiging had gekregen, werd nietig verklaard. Door de nietigverklaring van dit huwelijk komen alle eruit voortgesproten rechten te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging van verzoekers echtgenote en van verzoeker zelf.

De beroepen die verzoeker en zijn echtgenote instellen tegen deze bevelen worden verworpen bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 april 2009 met nrs. 26.505 en 26.506.

Op 16 oktober 2009 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 oktober 2009 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 21 april 2011 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvulling in om hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 20 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2009 werd ingediend door :

S., H. (R.R.: 079043052766)

nationaliteit: Turkije

geboren te O. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene haalt aan dat hij onder het criteria 'andere prangende humanitaire situaties' zou vallen omdat zijn echtgenote S., H. (°..) te goeder trouw en op een rechtsgeldige manier, zijnde op basis van gezinshereniging met haar vader naar België is gekomen. Betrokkene is in 2006 getrouwd en nadien ook via gezinshereniging naar België gekomen op 03.02.2007. Het huwelijk van zijn schoonvader S.A.I. (O.V. 5571950) werd echter vernietigd als een schijnhuwelijk, waardoor het recht op gezinshereniging vervallen is en het wettig verblijf van betrokkene's partner en bijgevolg ook van betrokkene zelf ingetrokken werd. Betrokkene beweert slachtoffer te zijn van een fraude die buiten hun weten en willen om heeft plaats gevonden, en dat dit een inhumane situatie teweeg brengt die hun gezinsleven dreigt te vernietigen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Samenhangend met bovenstaande bewering, beroept betrokkene zich ook op artikel 8 van het EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen volgt, dat hij een inburgeringscursus gevolgd heeft, dat hij volkomen geïntegreerd zou zijn, dat hij werkwilg is en dat hij gewerkt zou hebben in de periode van zijn wettig verblijf, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de eventuele integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).

Op 20 juni 2011 wordt eveneens ten opzichte van verzoekers echtgenote een beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 30 juni 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).

Op 30 juni 2011 wordt ook aan verzoekers echtgenote en twee kinderen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht:

De Raad is, m.b.t. de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.st. nr. 101.624, 7 december 2011, arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Aangezien de bestreden beslissing m.b.t. verzoeker op een bepaald ogenblik (blz. 2 van de bestreden beslissing) het volgende vermeldt:

"Verder haalt betrokkene ook aan dat zij onder het criteria "andere prangende humanitaire situaties " zou vallen omdat zij ter goeder trouw en oprechtsgeldige manier, zijnde op basis van gezinshereniging mei haar vader naar België is gekomen, "

Dat deze feitelijke gegevens, die vermeld worden bij de motivering van de beslissing helemaal geen betrekking hebben op verzoeker, maar integendeel op zijn echtgenote, ten aanzien van wie een afzonderlijke beslissing werd genomen.

Dat verwerende partij dan ook bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu zij verwijst naar criteria waarop de echtgenote van verzoeker zich beroepen heeft, en dit als argument vermeldt om vervolgens over te gaan tot een weigering van de aanvraag door verzoeker.

Dat daardoor de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag dan ook niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het eerste middel is dan ook gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing zeer duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan het criterium van de prangende humanitaire situatie. De verwerende partij citeert dit motief en besluit dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven is omkleed. Verzoeker beperkt zich ertoe te beweren dat er niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens maar laat na uiteen te zetten welke gegevens dan wel fout zijn geïnterpreteerd.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens omdat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het argument “prangende humanitaire situaties” waarop zijn echtgenote zich heeft beroepen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote samen een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend waarin het criterium “prangende humanitaire situatie” werd vermeld. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat zij zich allebei op dit criterium hebben beroepen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, naast het motief dat verzoeker aanhaalt in het middel, deze beslissing ook een motief bevat inzake de prangende humanitaire situatie betreffende verzoeker zelf, namelijk:

“Betrokkene haalt aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen omdat zijn echtgenote S., H. (°..) te goeder trouw en op een rechtsgeldige manier, zijnde op basis van gezinshereniging met haar vader naar België is gekomen. Betrokkene is in 2006 getrouwd en nadien ook via gezinshereniging naar België gekomen op 03.02.2007. Het huwelijk van zijn schoonvader S.A.I. (O.V. 5571950) werd echter vernietigd als een schijnhuwelijk, waardoor het recht op gezinshereniging

vervallen is en het wettig verblijf van betrokkene partner en bijgevolg ook van betrokkene zelf ingetrokken werd. Betrokkene beweert slachtoffer te zijn van een fraude die buiten hun weten en willen om heeft plaats gevonden, en dat dit een inhumane situatie teweeg brengt die hun gezinsleven dreigt te vernietigen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie."

De omstandigheid dat de verwerende partij in deze beslissing nog een motief heeft bijgevoegd dat betrekking heeft op verzoekers echtgenote, doet geen afbreuk aan de geldigheid van dit hierboven weergegeven motief dat de bestreden beslissing kan schragen inzake dit element van de aanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat het hierboven weergegeven motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel:

Aangezien verzoeker in zijn aanvraag opwerpt dat de zus van zijn echtgenote, mevrouw K. S. (geboren te O. - Turkije op (...), wonende te (...)) die zich in dezelfde situatie als verzoeker bevond, hersteld werd in haar verblijfssituatie.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote in exact dezelfde situatie verkeren als mevrouw K. terwijl zij wel hersteld werd in haar verblijfssituatie, terwijl de aanvraag van verzoeker en zijn echtgenote wordt bestempeld als ontvankelijk, doch ongegrond.

Dat dit kennelijk onredelijk is en een inbreuk is op het rechtzekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals opgeworpen in het verzoek tot regularisatie."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in het middel niet verder wordt ingegaan op de door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van het rechtszekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van dit beginsel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verwerende partij stelt dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verwerende partij merkt op dat het niet meer dan evident is dat de beslissingen in regularisatiedossiers individuele beslissingen zijn, die rekening houden met de persoonlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt. De verwerende partij meent dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden van deze zaak en van het dossier van de zus van zijn echtgenote, identiek zijn.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Om zijn betoog te staven, verwijst verzoeker naar het feit dat hij en zijn echtgenote zich in exact dezelfde situatie bevinden als zijn schoonzus K. die werd hersteld in haar verblijfssituatie.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker volledig nalaat om ook maar enig stuk voor te leggen inzake zijn schoonzus K. Daarenboven wordt er geen enkele verduidelijking gegeven omtrent een beslissing die zou zijn genomen ten opzichte van zijn schoonzus of wat haar verblijfssituatie was of momenteel is. Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag d.d. 16 oktober 2009. Daarin wordt enkel vermeld dat mevrouw K. *“die zich in dezelfde situatie als verzoekster bevond, hersteld werd in haar verblijfssituatie”* en wordt een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd van 16 september 2009 inzake mevrouw K.

Deze brief van 16 september 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt het volgende:

“(…)

Aan de burgemeester van

9000 GENT

(…)

In navolging van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.08.2009 (nummer 30869) en 25.08.09 (nr. 30583) moeten wij u vragen bovengenoemde personen opnieuw te herstellen in hun verblijfssituatie voorgaand aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22.12.2008.

(…).

Deze afgifte gebeurt onder voorbehoud van alle rechten en in afwachting van de behandeling van het cassatieberoep door de Raad van State.

(…).”

Hieruit blijkt dat mevrouw K. werd hersteld in haar verblijfssituatie onder voorbehoud van het verloop van het cassatieberoep dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingesteld tegen deze arresten. Uit nazicht van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 30 583 van 25 augustus 2009 en nr. 30 869 van 31 augustus 2009, blijkt dat deze zaken een beroep betroffen tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, en niet een beroep tegen een beslissing genomen inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat ook verzoeker indertijd een beroep heeft ingesteld tegen het bevel dat aan hem werd gegeven op 30 december 2008, maar dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad van 27 april 2009 met nr. 26 505. Verzoeker bevindt zich dus niet in een gelijkaardige situatie als zijn schoonzus, zodat hij niet met goed gevolg een schending van het non-discriminatiebeginsel kan inroepen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan inzake zijn schoonzus, die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd: de arresten van de Raad nrs. 30 583 en 30 869 van 25 en 31 augustus 2009 (als gevolg waarvan verzoekers schoonzus en de echtgenoot van deze schoonzus in hun verblijfsrecht werden hersteld onder voorbehoud van de afloop van het cassatieberoep) werden respectievelijk vernietigd bij arrest van de Raad van State van 16 november 2010 met nummer 208.945 en bij arrest van de Raad van State van 20 januari 2011 met nummer 210.542. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zaken nieuwe arresten gevelde, namelijk het arrest van 15 maart 2011 met nr. 57 893 en het arrest van 3 mei 2011 met nr. 60 897. Dit laatste arrest dat betrekking heeft op mevrouw K, verwerpt het beroep, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar gegeven werd op 15 januari 2009, nog steeds bestaat.

Verzoeker kon van deze feiten op de hoogte zijn, aangezien het verzoekschrift in deze zaak dateert van 29 juli 2011, dus van na de afhandeling van het cassatieberoep en van na het nieuwe arrest van de Raad dat het beroep van de schoonzus verwerpt.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn beknopte uiteenzetting in het middel geen schending van het non-discriminatiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk maakt, evenmin als een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET